

האוניברסיטה הפתוחה
THE OPEN UNIVERSITY OF ISRAEL
الجامعة المفتوحة

פרופ' עו"ד **אורן סופר**

2020-1971

פרופ' אורן סופר דיקן הפיתוח וטכנולוגיות למידה באוניברסיטה הפתוחה

15.12.2020-2.3.1971

קהילת האוניברסיטה הפתוחה המומה וכואבת את לכתו בטרם עת של פרופ' אורן סופר, דיקן הפיתוח וטכנולוגיות למידה, חוקר תקשורת, מנהל, חבר ואיש משפחה.

פרופ' סופר היה חוקר בתחום התקשורת באוניברסיטה הפתוחה. מחקרו חבק תחומים רבים. בתחילת דרכו עסק פרופ' סופר בחקר מגמות שיח בעיתונות העברית של המאה ה-19, מחקר שהניב את ספרו הראשון **"אין לפלפל! עיתון 'הצפירה' והמודרניזציה של השיח החברתי הפוליטי** לצד סדרת מאמרים. משם המשיך פרופ' סופר לחקר מגמות חברתיות-פוליטיות בהתפתחות אמצעי התקשורת בישראל, מאמץ שהניב, לצד סדרת מאמרים, את ספרו **גלי צה"ל** ואת ספרו **תקשורת המונים בישראל**, שפורסם ראשית כספר לימוד בהוצאת האוניברסיטה הפתוחה, ובהמשך עובד ותורגם לאנגלית (*Mass Communication in Israel*) ופורסם כספר מחקרי בהוצאת Berghahn.

בהמשך עבר פרופ' סופר למחקר המתמקד במדיה החדשים בהיבטים תיאורטיים ואמפיריים. במסגרת זו הוא תרם לפיתוח התיאוריה של הזרימה הדו-שלבית של התקשורת; לבחינת הרלוונטיות של התיאוריה המכונה ספירלת השתיקה בזירת הטוקבקים; להבחנה בין חדשות רכות לקשות בזירת הטוקבקים, וחקר השפעות אורליות על טקסטים דיגיטליים.

בשנים האחרונות עסק פרופ' סופר במחקר שהוביל בשיתוף הספרייה הלאומית ובמימון יד הנדיב, בחקר העיתונות העברית של המאה ה-19 בהתבסס על מתודולוגיות חדשניות. במסגרת הפרויקט פותח תהליך דיגיטלי (באמצעות תוכנות רחב היקף) המאפשר לשאוב את חומרי ה-OCR מאחורי הקלעים של פורטל העיתונות ההיסטורית של הספרייה הלאומית PRESS, ולטייב אותם לאיכות גבוהה, המאפשרת עיבוד אלגוריתמי.

מאז מינויו בשנת 2007 כחבר סגל בכיר באוניברסיטה הפתוחה, כיהן פרופ' סופר בתפקידי ניהול אקדמי בכיר ברציפות. עם מינויו הוא ביסס את תחום התקשורת באוניברסיטה ועמד בראשו עד לשנת 2014. במסגרת זו הוא פיתח קורסים וספרי לימוד, וגייס חברי סגל בכירים לתחום. בהמשך פותח ואושר על ידי המל"ג תואר ראשון חד-חוגי בתקשורת. במסגרת הובלת התחום יזם פרופ' סופר גם את הקמתה של מעבדת המדיה והמידע תוך גיוס מימון מיד הנדיב.

המעבדה החלה לפעול בשנת 2016 והיא אמונה על פיתוח כלי מחקר דיגיטליים מתקדמים. המעבדה מסמלת את חזונו של פרופ' סופר – חיבור בין מחקר, הוראה וטכנולוגיות דיגיטליות.

בשנים 2014-2017 כיהן פרופ' סופר כראש המחלקה לסוציולוגיה, למדע המדינה ולתקשורת, כהונה שבלטה בפיתוח תכנית אסטרטגית למחלקה, הגברת רישום של סטודנטים/ות וייזום תכניות חדשות. מיד לאחר מכן החל פרופ' סופר לכהן כדיקן הפיתוח וטכנולוגיות למידה ובו הטביע את חותמו בשני תחומים מרכזיים. הראשון, איחוד יחידת הפיתוח עם ההוצאה לאור של האוניברסיטה למסגרת ארגונית אחודה. השני, פיתוח והטמעה של גישה חדשה לפיתוח קורסים באו"פ, המבוססת על רצפי למידה דידיקטיים ומקוונים, המשלבים את הטכנולוגיה הדיגיטלית בתהליך ההוראה. בקורסים אלה משולבות אנליטיקות למידה המאפשרות להציג לצוותי הקורס נתונים חישוביים ביחס להתנהלות הסטודנטים/ות בקורס.

לפני כשנה נבחר פרופ' סופר בידי נשיאת האוניברסיטה לייצג את האוניברסיטה בתוכנית "מובילים באקדמיה", של המל"ג וקרן רוטשילד. התכנית מאתרת אנשי אקדמיה מצטיינים ומקנה להם כלים ומיומנויות להשתלבות בעתיד בתפקידי הובלה ומנהיגות במוסדות להשכלה גבוהה.

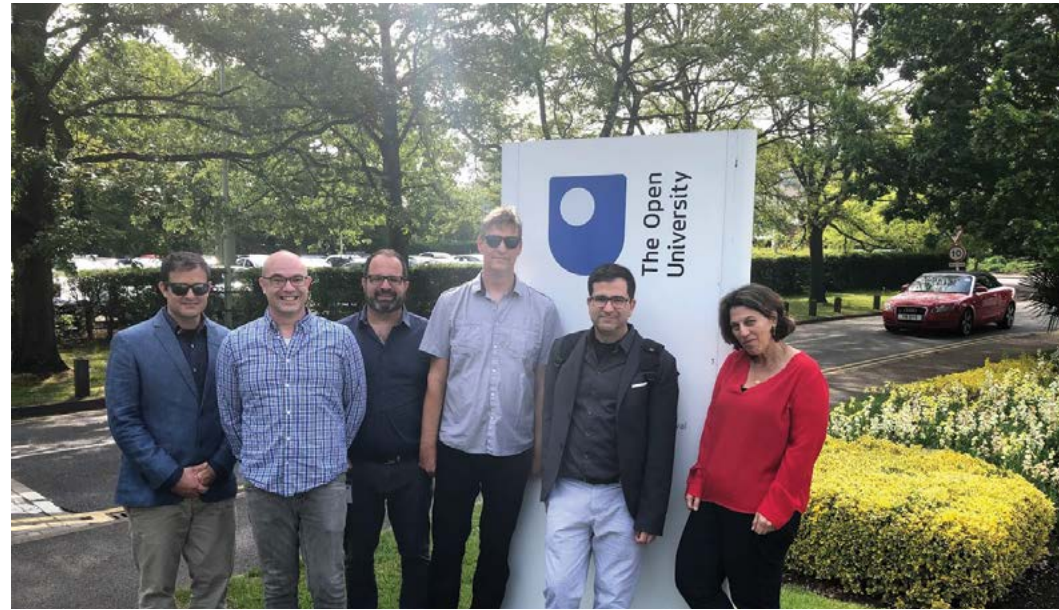
פרופ' סופר, ועמיתתו פרופ' תמר הרמן, הגישו את הפודקאסט **אדרבא** בשיתוף גלי צה"ל, בפודקאסט הם ראינו עמיתים מהאקדמיה בשיחות בגובה העיניים על החלטות, המחשבות, ההרגלים, התחושות שלנו – על החיים עצמם. עד כה הוקלטו 65 פרקים בנושאים יומיומיים שונים ומגוונים.

פרופ' סופר היה חבר סגל, דיקן וחבר הנהלה מחוייב, מעורב ומוביל באוניברסיטה הפתוחה והיה פעיל בכל תפקידיו עד יומו אחרון.

יהי זכרו ברוך.

פרופ' מימי איזנשטדט
נשיאת האוניברסיטה הפתוחה

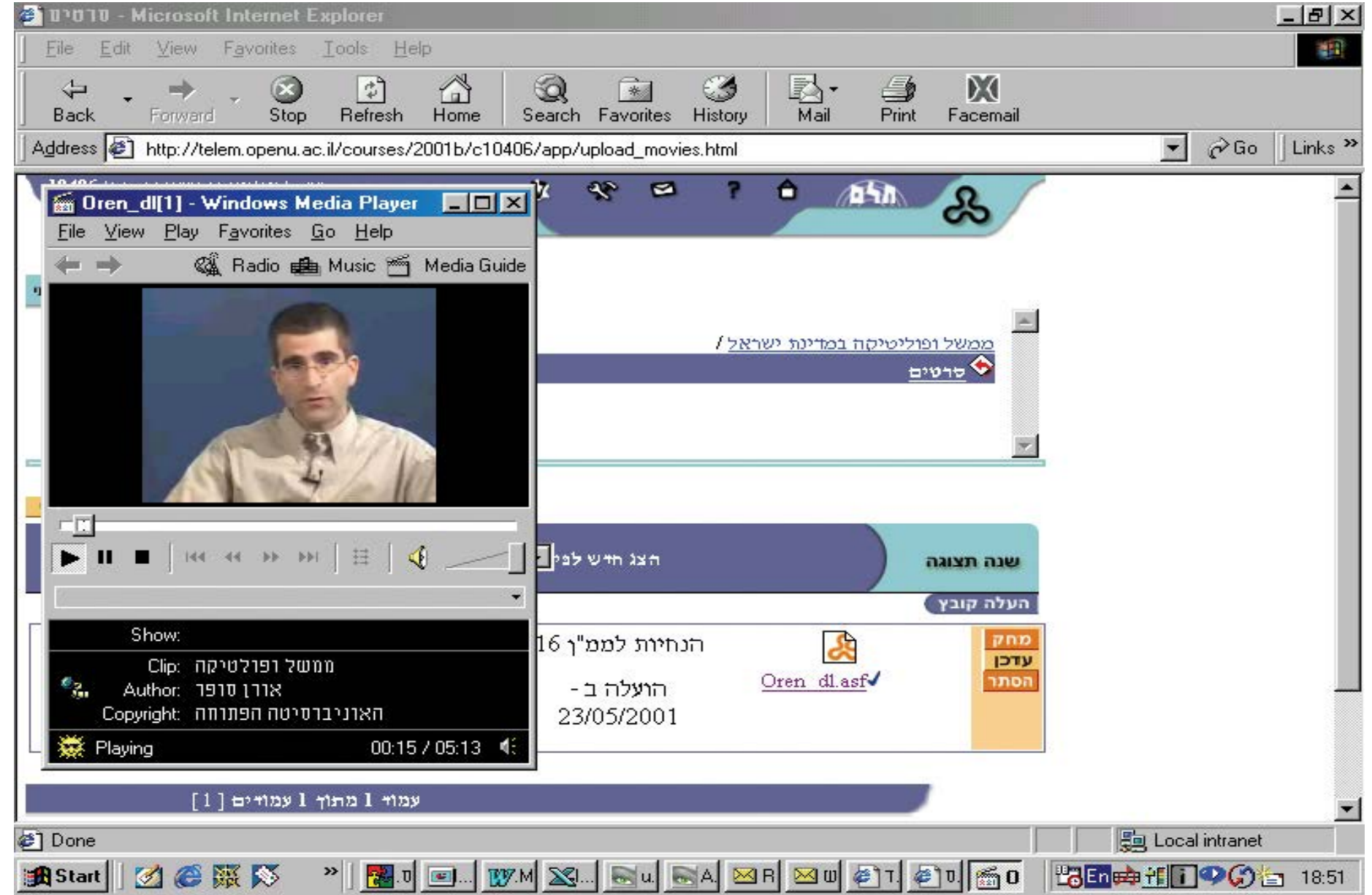

Shlomi Mizrahi

Shlomi Mizrahi

חברות וחברים מספרים על אורן

לאורן,

קשה לי לחשוב עליך, אורן, איש יקר, בלשון עבר.

נפגשנו בזום כמה ימים לפני שעצמת את עיניך. ידעתי שאתה חולה אבל לא הבנתי שזו הפעם האחרונה שניפגש.

היית מלא חיוניות וחכמה, כרגיל. כמו אין יום מיומו, ללא כל רמז לחומרת המצב.

אורן, אדם עם נוכחות כל כך בולטת, חוכמה, יוזמה, אכפתיות חברתית וסביבתית, חריצות, נחישות, ברוך עשייה, ברוך כישרונות, צנוע וחם.

לקחת כל דבר בתור פרויקט אישי, באחריות מלאה, ברצינות ובמחשבה על כל פרט ופרט.

התרומה שלך הייתה כה מוערכת ורבה בכל מקום בו הורגשה טביעת האצבע שלך.

זכיתי להכיר אותך, לעבוד איתך, לשמוח על כל פגישה מקרית במסדרונות האו"פ או יוזמה באורניס, להעריך, לכבד ולהאזין.

חצה להביע את תנחומיי העמוקים לילדיו ולמשפחה על האבדה הגדולה, הבלתי נתפסת.

יהי זכרך חקוק בלב החיים.

ענת לרנר

אורן היקר,

כמה קשה לחשוב עליך בזמן עבר... כל כך לא נתפס, כל כך לא הוגן.

הכרנו קצת יותר מעשר שנים: התחלתי להנחות באוניברסיטה הפתוחה בתחום שעמדת בראשו, אבל במחלקה אחרת, ואז נפתחה לה פתאום האפשרות שלי להגיש מועמדות לריכוז הוראה (של סדנת הרדיו). זכרת את ניסיוני, פנית אליי ביוזמתך, קיבלת אותי אל שורות המחלקה וחיבקת אותי חזק חזק. לפעמים הרגשתי שזה קצת חיבוך דוב, אבל תמיד תמיד הרגשתי שאתה בסביבה. לא היססת להשמיע קול, לפקפק, לוודא, לבדוק - פרפקציוניסט שמה. היו לנו לא מעט מתחים מהסיבה הזאת, בעיקר בהתחלה, אבל תמיד תמיד ידעתי שהקול המקצועי והאקדמי שלך הוא זה שבוקע.

במישור האחר, שיתפת רק מעט בחוויות האישיות שלך. שמרת בקנאות על הפרטיות שלך, ועדיין סייעת כמה שרק יכולת במתן העצות והטיפים לצורך הקבלה של גליה ונועם שלנו לבית הספר לאומנויות שכל כך האמנת בייחודיות ובאיכות שלו. והם כל כך מאושרים לגדול שם ולהתעצם ולהתעצב שם - וגם לפגוש מפעם לפעם את עלמה ואת אמיתי המתוקים שלך. שימשת גם יושב ראש ועד ההורים המוסדי של בית הספר, ואני יודע היטב היטב עד כמה השקעת גם במישור הזה, וזאת כמובן לטובת התלמידים ולרווחתם ולרווחת משפחותיהם.

צר לי עליך, אורן. צר לי כל כך. לא היה לי מושג מה עבר עליך בחודשים האחרונים שלך. רק במקרה נודע לי לפני כמה חודשים בודדים שפתאום התקשית ללכת, ופתאום סיפרת לי בצורה אגבית שאתה על כיסא גלגלים, ואני לתומי חשבתי שזה משהו זמני, ארעי... קיוויתי כל כך שהטיפולים האינטנסיביים שעברת בתל השומר יביאו למרפא ולמזור שכל כך האמנתי שיגיעו. מי העלה על דעתו שהסוף שלך קרוב כל כך...

בחמישי האחרון שלך עלמה עוד יצאה מבית הספר וניגשה אליי ומסרה לי את דרישת השלום ממך. הבנתי ממנה שחלה החמרה. עדיין לא העליתי על דעתי שהסוף מגיע.

אולי אולי נקודת אור, במעט שנתיך הגעת לגבהים שמתי מעט מגיעים אליהם. עשית חיל בכל מה שנגעת בו. אני מאמין לגמרי שזה יהיה הזיכרון של המשפחה ממך.

חיבוך למשפחה,
אריה מרקו

למשפחת סופר היקרה,

את אורן הכרנו בתפקידו כאב בית הדין המשמעת, תפקיד אותו מילא ברגישות ובחוכמה רבה.

הוא הצליח לשלב בין שיטת בית הלל ומידת הרחמים, ובין שיטת בית שמאי – שלא מתפשרת על ערכים אקדמיים ואמינות ואת זאת עשה ביעילות, ברגישות ובחיוך.

גם לאחר סיום כהונתו, אורן נקרא מידי פעם ל"מילואים" ולהחלפת אב בית דין המכהן, כשנבצר ממנו למלא את תפקידו.

שנים לאחר שסיימנו את עבודתנו המשותפת, אורן המשיך להיות חבר טוב, התעניין ודרש בשלומנו ובשלום בני משפחותינו.

אורן יחסר לנו מאוד ואנו נתגעגע אליו.

אביעד מנשה, עו"ד – קובל רשויות השיפוט (בדימוס).

לימור טרגן – רכזת רשויות השיפוט (בדימוס).

לעלמה ואמיתי היקרים,

אין מילים אשר יכולות לנחם אתכם על האבדה הענקית של האיש היקר הזה.

פגשתי את אורן לראשונה בבית דניאל כשעלמה היתה בת כמעט שלושה חדשים. גם בני הבכור באותו הגיל והגעתי איתו (תינוק) לבית דניאל. אורן המקסים עם היכולות הבין אישיות הנפלאות, מיד ניגש אלי ושיתף באבהות הטרייה שלו. עמדנו ושוחחנו ארוכות, שני הורים לתינוקות ראשונים בתחילת דרכם.

מאז שוחחתי עם אורן רבות. שוחחנו על הורות ועל עניינים אישיים אחרים ומעט גם על מאורעות באו"פ.

אורן היה בשבילי גורו. איש מבריק, טוב לב, בעל מצפן מוסרי ועקרונות, חרוץ ומלא רעיונות יצירתיים. בכל פעם כשחשבתי שקשה לי לשלב אימהות עם קריירה, הייתי חושבת על אורן ומתחזקת. עובדה, אמרתי לעצמי, אורן מסוגל...

כשנודע לי שאורן חולה הצעתי לו להיות לכם, ילדיו, לעזר גם בעתיד. אורן הודה לי בנימוס האופייני.

אני חוזרת על הצעתי, אם וכאשר תבחרו לפנות אליי אעשה למענכם כמיטב יכולתי.

יהי זכרו ברוך.

שלכם תמיד,
פרופ' ריקה גונן

עלמה ואמיתי היקרים,

מותו הפתאומי של אביכם, אורן היקר, הכה בי בתדהמה והסב לי עצב רב.

חדר עבודתו של אביכם שוכן מול שלי. הייתי פוגשת אתכם בחופשים, כשהייתם מגיעים עם אבא לעבודה. ילדים נמרצים ומתוקים. עלמה משחקת עם ילדי הקומה, מנהיגה, מתיידדת ובונה חברויות. אמיתי אהב את חדרו של אבא.

חיבבתי מאוד את אביכם, היה נעים לעבוד איתו. אביכם היה מעמודי התווך של האוניברסיטה הפתוחה, אבא חרוץ, חכם, יעיל, בעל מזג נינוח, מקצועי ויסודי.

אביכם יחסר לי מאוד. נקודת מבטו, הידע שלו, יחסרו לכולנו.

אני משתתפת בצערכם הרב. אין מילים מול יגון כה גדול. צר לי גם שעקב הקורונה לא מתאפשר לפגוש אתכם ולמסור לכם אישית את תנחומיי.

תתחזקו, תמצאו נחמה במשפחה המורחבת, בחברים ובמעשים טובים.

אורן, אביכם, יישאר בלב כולנו.

סלי בסון

לאורן,

רק לאחרונה התוודעתי לכינוי החיבה שהיו כאלה שהדביקו לך: לא אורן סופר אלא סופר אורן (Super Oren). ואכן, היית תופעת טבע נדירה. כזו שעוד בחייך, ולא רק אחרי לכתך, גרמה לאנשים להשתאות.

היית דמות מרכזית באוניברסיטה. אדם רב-פעלים ועשייה, וגם רב-תושייה וחזון. היקף העשייה שלך לא ירד, אלא אף התגבר במהלך השנה האחרונה שבה נאבקת במחלה. ידעת שהעולם נאבק בנגיף מתעתע וקשה ושהאוניברסיטה חייבת להתאים עצמה לתנאי המשחק החדשים; היה לך ברור שאינך פורש כדי להתרכז בטיפול בעצמך, אלא עליך להיות בחזית ולהוביל את האוניברסיטה במשימות המאתגרות שעמדו בפניה.

מעבר לכך, היית איש של אנשים - קשוב, אכפתי, מעורב, מוערך ואהוב. היית איש משפחה למופת: בן, אח ובעיקר אב לעלמה ואמיתי. למרות כל העשייה האדירה שלך, שמתאימה יותר לעשרה אנשים מאשר לאדם יחיד, ידעת להקדיש להם את כל כולך ולהפוך אותם לילדים בעלי שמחת חיים וחיוך גדול.

לכתך היכה בתדהמה את הכול. בערבו של היום שבו הלכת היתה אמורה להיות הדלקת נר שישי של חנוכה של מחזור "מובילים באקדמיה", שנאוה, אתה ואני היינו חלק ממנו. החברים (שכמעט כולם זכו להכירך רק כשנה קודם) היו בהלם מוחלט ומוכי יגון. כתבתי להם כך באותו יום נורא: "העצב אין לו סוף. היה איש ואיננו עוד... הרבה נרות יודלקו הערב ברחבי הארץ והעולם. אבל נר אחד גדול כבה."

שלום חבר,
תמיר

לזכרו של אורן,

המחשבה שאורן איננו היא כמו המחשבה שהרוח איננה, או הזריחה איננה. כמוהם, הוא כאילו תמיד היה שם, איתן, אמין, בלתי ניתן לעצירה, כוח טבע. אי אפשר לתפוס את היעדרו.

אורן היה יושב ראש ועדת המשנה לסוציולוגיה, למדע המדינה ולתקשורת כשהצעתי את הקורס הראשון שלי; הוא היה ראש המחלקה כשניהלתי מכרז לריכוז הוראה בפעם הראשונה; הוא היה דיקאן הפיתוח כשהוצאתי אל הפועל תכנית רב שנתית בפעם הראשונה. הוא תמיד היה שם. העבודה איתו הייתה כל כך רציפה ושוטפת שהיא נעשתה מובנת מאליה. גם החדות, החכמה, הדרייב, הפתיחות לרעיונות חדשים, כולם נעשו מובנים מאליהם.

כל אלה, מערך התכונות הייחודי שהפך את אורן למי שהיה, התחדד פתאום, בשיחה האחרונה שלי איתו, ימים ספורים לפני מותו. כמו רבים באוניברסיטה, גם אני לא הייתי מודעת לחומרת מחלתו. לכן לא היססתי כלל לבקש את חוות דעתו על רעיונות פיתוח שעלו לי. הוא הסכים מיד, בלי להזכיר במילה את מחלתו או את קשייו. כשהתחברתי לשיחת הזום איתו, לרגע הוא נראה לי כרגיל ורק אחרי כמה שניות של שיחה הבנתי כמה קשה לו לדבר וכמה מאמץ הפגישה הזו דורשת ממנו. הצעתי שנסיים, אמרתי שזה לא דחוף. הוא סירב והתעקש לשמוע. השתדלתי לקצר אבל הוא, כדרכו, שאל עוד ועוד שאלות, הציע הצעות, ולבסוף חתם "אני בעד. נשמע לי רעיון טוב". לא תמיד שמעתי ממנו את המילים האלה, וכשהן כבר נאמרו ידעתי שהן אמיתיות, שהוא מתכוון אליהן.

אחר כך ניסיתי להתעניין בו ובמצבו. ידעתי שהוא לא יענה והוא אכן מיהר לסיים את השיחה. כמה קשה היה לו בוודאי, הוא, שתמיד הקרין עוצמה ושליטה מלאה במצב, לשאת את הקושי והכאב. בוודאי היה שמח לדעת כמה מעורר הערכה והשראה היה, אפילו בימיו האחרונים, אפילו במחלתו הקשה.

אי אפשר לתפוס את היעדרו.

ד"ר שרה קאהן-ניסר, לסוציולוגיה, למדע המדינה ולתקשורת

בס"ד

לאורן,

במהלך החיים אדם פוגש אין ספור אנשים, חלקם חולפים על פניו כלא היו, אחרים מעלים חיוך או משאירים רושם קצר כזה או אחר, או ממלאים תפקיד כלשהו וחולפים להם...

אך יש כאלה, נדירים, שלעולם לא נעלמים. שהרושם שהם מותירים הוא עמוק ובלתי נשכח, כזה... לכל החיים. ולא משנה כמה רחוקים, תמיד נרגיש אותם קרוב... כאלה שהעת מסרבת לכתוב עליהם בלשון עבר...

אורן, פרופסור אורן סופר, הוא כזה... **אדם נדיר**.

תמיד מאיר פנים, תמיד מתעניין בכנות, תמיד יודע לפרגן ולהגיד תודה. מבלי לעשות עניין על תארים, או היררכיות... נותן לכל אחד את הכבוד הראוי לו כאדם.

ההיכרות שלנו מתחילה עוד מימי הראשונים באוניברסיטה...

זכורה לי התקופה שאורן, פרופסור אורן סופר, עבר למשרד חדש והצטרפתי לבצע שם עבודות שיפוץ, בכמה נעימות והתחשבות ידע לבקש ולא שכח אף פעם לומר תודה ולשבח את עבודתי. כמה כוח ורצון הזרים עם החיוך התמידי שלו...

כן, אורן, פרופסור אורן סופר, הוא כזה... **אדם נדיר**.

למשפחת סופר היקרה,

אין דרך לנחם או להפחית את כאבכם. אנסה רק לתאר במילותיי שלי מה אני אזכור מאורן.

את אורן אני מכירה שנים רבות, מראשית ימיו כמרכז הוראה באוניברסיטה הפתוחה. גם אני מרכזת הוראה, בתחום התקשורת. אורן שימש ראש תחום התקשורת וראש המחלקה, היה חרוץ ושאפתן ופעיל ונמרץ. ועם כל פעילותו והצלחותיו, הוא תמיד נענה לכל בקשה לשיחה אישית, וכשישבתי ודיברתי איתו, הרגשתי תמיד שהוא מקשיב ורואה אותי.

לאנשים כל כך עסוקים ושאפתניים חסרה לעתים קרובות היכולת הזו, אחרת איך יספיקו להשיג את מה שהם רוצים? אורן שאף גבוה והשיג המון, למען המחלקה, למען מרכזי ההוראה ולמען האוניברסיטה. ובכל זאת, תמיד תמיד היה קשוב ותמיד שמח לפנות זמן, כשהייתי צריכה אותו בעניינים מקצועיים וגם לשיחות אישיות. מעולם לא חשתי שאין לו זמן בשבילי.

אני יודעת היטב גם עד כמה היה גאה בעלמה ובאמיתי. שוחחנו עליהם לא מעט ובכל פעם שדיברנו עליהם, עיניו אורו וקולו היה רך, מבטו גאה ומאושר. כך אזכור את אורן, שהיה איש רב פעלים אבל גם ידע לחלוק את זמנו ומרצו בנדיבות עם כל אחד.

זכיתי להכיר אדם מיוחד כל כך.

אני משתתפת בצערכם ובאבלכם.

נטע זיסקינד

משפחת סופר היקרה,

לא הכרתי את אורן מקרוב, ולמעשה מעולם לא יצא לי לשוחח איתו – אבל למרות זאת, הוא הותיר בי רושם בל ימחה בפעם הראשונה שראיתי אותו.

זה היה לפני כמה שנים, באסיפת מרכזי הוראה שהתקיימה נוכח שינויים בתנאי ההעסקה (או משהו מסוג זה). אורן ישב על הבמה באולם קנבר מטעם ה"ממסד", כחלק מהצוות שהיה אחראי על הרפורמות (שוב, למיטב זכרוני).

כמה מהמרכזים היו מודאגים ואף נסערים נוכח השינויים, שלהבנתם היו עתידים לפגוע בתנאי ההעסקה שלהם. כך יצא שחלקם הטיחו באנשים שישבו על הבמה דברים שכפי הנראה היה קשה לשמוע.

אני כותבת "כפי הנראה", כי אני לא זוכרת מה בדיוק נאמר, כפי שאני לא זוכרת פרטים רבים מהאירוע – אבל אני זוכרת מצוין את הבעת הפנים של אורן נוכח הביקורת, שכל כולה אמרה עלבון עמוק.

אני, שמורגלת בכל מיני סוגים של תגובות בישיבות ואסיפות מסוג זה, לא נשארתי אדישה להבעת הפנים הזו. אני זוכרת שחשבתי לעצמי שלא משנה מי "צודק" ומי "טועה" בוויכוח, הרי שמולנו יושב אדם שאכפת לו, שלוקח דברים ללב (בניגוד לעצה הרווחת במחוזותינו) ושלא חושש להראות את זה. נראה לי שהדברים היפים והמרגשים שנכתבו על אורן לאחר מותו מאששים את הרושם שלי.

תנחומיי למשפחה על האובדן הנורא.

מירב מירון

מרכזת הוראה באו"פ

למשפחת סופר היקרה,

חשבתי מה לכתוב ורציתי להתמקד בעבודה המשותפת שלנו ולספר על אורן מנקודת מבטי.

אורן חכם מאוד ואת זה כולם יודעים, אבל אני רוצה לשים דגש על היכולת שלו להניע ולהוביל פרויקטים. גם כשקשה אורן אף פעם לא הרשה לעצמו להישבר ונלחם בכל הכוח להשיג משאבים ולקדם את הפרויקטים שהאמין בהם.

פעם אמר לי: אצלי תמיד קשה ואני צריך להלחם, אבל אני יודע שבסוף גם לאחר מאמצים אני משיג ואשיג את מה שאני רוצה ומאמין בו.

אורן היה מנהיג ואם אוכל לסכם ולמקד במשפט אחד, הייתה לו היכולת שאין להרבה אנשים "להפוך את החזון למציאות".

יהי זכרו ברוך

ניר רובינשטיין

אורן,

כמה מוזר לחשוב או לכתוב עליך בזמן עבר.

שלושה ימים לפני הבשורה הכל כך עצובה עוד נפגשנו לנו בזום, דנים בענייני דיומא כאילו הכול כרגיל.

בהדחקה רבה מצדי לא השכלתי לעצור ולייצר הזדמנות לומר תודה, אז אני רוצה לומר אותה עכשיו.

על ההזדמנות והרעיון, על החשיבה היצירתית ומלאת התעוזה, על השראה מתמדת לאומץ, להעז רעיונית ופרקטית, להציע - גם אם המשמעות היא להתרסק, לאתגר את הסטטוס קוו ואת המובן מאליו.

בזמן בו עבדנו יחד ראיתי את אותך מזיז דברים, הרים אם היה צריך. לא נלחץ, פועל בשלוות נפש ובנחישות ובחצי חיוך שלוקח את הכול במעין cool שכזה. מדי פעם מבליח לו חוש ההומור הנפלא, שבחצי קריצה מבהיר איך אנחנו כולנו לוקחים הכול יותר מדי ברצינות, ואין בכך צורך.

כל כך עצוב שאתה לא כאן יותר והמחשבות על הבית והמשפחה הופכות את זה לממש בלתי נתפס.

בנוף האוניברסיטאי שלנו, שהוא לעתים איטי ובירוקרטי, מורגש כבר עתה החסר של הרוח המניעה שלך.

תודה על הזמן שהקדשת ועל הרעיונות שאני מקווה שאוכל להמשיך ולקדם.

עפרה הנמן

משפחת סופר האהובה,

כותבת אליכם בצער עמוק. נפלה עטרת ראשנו!

לא עיכלתי את דבר המחלה הארורה ואורן שלנו איננו! ואין נחמה!

מי ייתן ואהבתו של אורן אליכם ודאגתו לכולכם – לעלמה ולאמיתי האהובים, לאמא קלר היקרה והאהובה, לכם האחים ואחייניו – יוסיפו ללוות ולנחם אתכם ברגעים קשים אלה.

נוצרת בליבי זיכרונות רבים וטובים מאורן היקר שלנו, שידע להיות לי לחבר ברגעים רבים של שמחה וגם של עצב, ושִׁאֲפֵשֶׁר לי ללוות אותו כברת דרך בחייו.

שולחת אליכם חיבוק ואת אהבתי. כשאפשר יהיה להיפגש ארצה לראותכם.

בעצב נוראי.

חנית גרוסמן-חורש

אורן היקר,

"כל הכוכבים נופלים / כל האמיצים עוזבים / כל מי שצעק שותק / כל מי שצחק בוכה"
היית כוכב שביט בשמי האוניברסיטה הפתוחה, שאורו זהר והאיר בחוזקה וכבה בפתאומיות מבעיתה. כיצד נעלמת לנו פתאום? כיצד הלכת בלי לומר שלום?

אורן היה אחד מהאנשים הראשונים שהכרתי ושהתיידדתי עימם עם קליטתי כחברת סגל צעירה במחלקה לסוציולוגיה, למדע המדינה ולתקשורת בשנת 2011. באחד מימי הראשונים במחלקה, עוד כשהרגשתי כמו "המשפטנית הזרה" הוא ניגש אליי ובדרכו הידידותית והנעימה סיפר לי "שגם הוא למד משפטים." מיד נוצרה בינינו אחווה קולגיאלית, הוא חוקר תקשורת שלמד משפטים, אני משפטנית שהפכה לחוקרת מדיניות ציבורית.

הכרתי את אורן כשהיה עדיין אב לבת יחידה, התייחסתי להורות שלו בפליאה, אב יחיד שהחליט באומץ לב בלתי רגיל להביא לעולם בת ולגדלה בגפו, כשסיפר לי שהוא מתכוון להביא ילד נוסף לעולם ושיתף באתגרים העצומים הכרוכים בכך, הגעתי למסקנה ברורה שמדובר באחד האנשים האמיצים ביותר שהפגשתי בחיי.

עלמה ואמיתי היו מקור אדיר לגאווה עבורו. הם סמל ועדות חיה לעוצמה שהייתה גלומה באיש הזה שחיצוניותו הצנועה והצנומה לא גילתה הרבה מעוז רוחו ומהאהבה והדאגה שזרמו בו.

עצתו הטובה של אורן בנושאים רבים כל כך תחסר מאוד. מבטו השובב, כשל ילד, הלם את יכולתו יוצאת הדופן להציע פתרונות יצירתיים לאתגרים מורכבים. לאורן היה חזון ברור על דרכה של האוניברסיטה הפתוחה ולא פחות חשוב מכך הייתה לו יכולת להוציא את חזונו אל הפועל. בתקופת כהונתו כדיקן טכנולוגיות הלמידה חולל מספר מהפכות חשובות, בהן המעבר לקורסים מקוונים ממש.

רוחו הצעירה והשובבה של אורן לא תאמה את גופו השברירי. הגוף שבגד בו, מהר ומוקדם כל כך. עזיבתו הותירה זכרון חד על רוח של חוכמה, עוז ונפש טובה. תכונות אלה שאפיינו אותו יוותרו חקוקות בלב אלה שהכירו אותו באמת.

ובליבי, נצור זכרו של עמית וידיד ככוכב זוהר שכבה באחת.

בגעגועים רבים מאוד,

ד"ר אור קרסין
לסוציולוגיה, למדע המדינה ולתקשורת

למשפחת סופר היקרה,

הכרתי את אורן כשכן במשרד ובעיקר כאדם. בזמן שישב במשרד ולפני שעבר למשרד אחר בעקבות מינויו לתפקיד מנהלי באוניברסיטה, היינו נפגשים כמעט כל בוקר עבודה ודורשים אחד בשלומו של השני, אורן תמיד חיך כששאלתי לשלומי ולשלום הבת והבן בערבית והוא תמיד ענה בערבית.

אורן היה אדם שתמיד היה מוכן להיות שם בשבילי וכשביקשתי ממנו עזרה בענייני אקדמיה הוא תמיד נענה ועשה מאמצים לעזור. כראש חוג, אורן אף פעם לא דחה בקשה שהגשתי לו בענייני עבודה וכאשר היו בעיות כאלה ואחרות, וידעתי אותו ואורן תמיד תמך בי ונתן עצה חכמה כהרגלו.

צר לי מאוד שלא ידעתי כלל שהוא חלה ולכן הבשורה המרה הייתה כפולה ומכופלת והייתה כרעם ביום בהיר ואף יותר מזה. זה גרם לי עצב רב ואף כעס על כך שלא ידעתי ואולי הייתי יכול לתמוך או לעודד בעת מחלה. העצב והתסכול גבר כמובן בגלל הקורונה וחוסר היכולת שלי להשתתף בהלווייתו ובשבעה שלא הייתה. לכן ההרגשה היא של מעגל שלא נסגר וזה מקשה על ההתמודדות עם השבר.

יהיה זכרך ברוך אורן יקר.

כואב את לכתך
מחמד מסאלחה